

ρίων αὐτῶν τῆς αὐλῆς. Συναναστρέφεσθε λοιπόν
 οὗς ;
 Ὅχι, εἶμαι ἐπαρχιώτις.
 Ἄλληθινά ; . . . διηγηθῆτέ μοι λοιπόν τὴν ἱστο-
 ρίαν . . .
 Μὲ μίαν συμφωνίαν . . . νὰ με διηγηθῆτε καὶ
 τὴν ἰδικὴν σας . . . τὸν γάμον σας δηλονότι . . .
 Ἀφοῦ τὴν ἤξεύρετε . . .
 Ὅταν τὴν ἀκούσω ἀπὸ ὑμᾶς, οὐ ἦναι περιερ-
 γῆ.
 Ἔστω ἡ συμφωνία συμφωνία.
 καὶ μετὰ μικρὸν διασταγμὸν ἡ προσωπίς ὑπέλαβε
 ἑαυτὴν ἄρχίζω.
 εἶμαι νέα ; περὶ τούτου ὄλων αἱ γυνῶμαι συνάδουν
 διὰ τοὺς μὲν, ἄσχημος διὰ τοὺς ἄλλους· ἔχω
 ἄν κατὰ τὸ λέγειν τῶν πρώτων· εἶμαι ἀνόητος
 καὶ τὸ λέγειν τῶν δευτέρων· εἶμαι ἐπαρχιώτις ἢ
 ἡλικία μου κατάγεται ἐξ εὐγενῶν· εἶμαι νέα με-
 καταστάσεως.
 Ἡ μελαγχολία καὶ ἡ ἀπομόνωσις μὲ προξενούν
 μοι. Καὶ διὰ τοῦτο μίαν ὥραϊν πρώϊν προσα-
 ἔπειθε ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ μίαν θείαν μου,
 ἡλικία διὰ Παριζίους. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου·
 ἔπετε εἶναι σύντομος . . .
 — Ἡ ἀτελείωτος . . .
 — Ἰστί ;
 — Ἐληρμονήσατε τὸ σημαντικώτερον.
 — Πποτε δὲν ἐληρμόνησα.
 — Ἐληρμονήσατε, μάλιστα! διότι ἀγνοῶ ἀκόμη
 τὰ ἐπαρχιώτις εἶναι νεάνις γυνὴ ἢ χήρα.
 προσωπίς ὠχρίασεν ἐν νέου.
 — Εἶμαι ἀνυπανδρος κύριε.
 — Αὐτὸ τὸ προτέρημα δὲν τὸ ἔχω ἐγὼ πλέον.
 — Ἄν πιστεύσωμεν τὰ χρονικά, ἡ Κυρία Φον-
 τάνζον εἶναι γυνὴ σας εἰς τὸσον μακρὸν θαμνόν, ὥστε
 εἶναι σχεδὸν σύζυγός της . . .
 — Καθ' αὐτὸ τὰ τοῦ γάμου ἐτελέσθησαν ὄλων διό
 τῆσδόν.
 ἐπέλασεν ἡ προσωπίς.
 — Ἡ δὲ ἰδική σας ἱστορία κύριε ;
 — Εἶναι παράλογος.
 — Ἐξ ἐναντίας εἶναι ὠραία! εἰπήτε τὴν.
 — Αφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, ἀκούσατέ τὴν.
 ὡς ὑμεῖς εἶμαι καὶ ἐγὼ νέος καὶ ὄλων αἱ
 καὶ συνάδουν περὶ τούτου, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ
 ἡλικίαν σας . . . Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰ
 τοῦ προσώπου μου, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι οὔτε
 οὔτε ἄσχημον . . . ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἠλικιὸν
 . . . ἔχω τὸ προτέρημα νὰ θεωρῶμαι φιλόσοφος
 κατὰ τὴν μάλλον ἢ ἥτιον ἐπιείκειαν τῶν
 πρώτων.
 ἴτε εἰς ἓνα σῶφρονά· ὁ Φοντάνζος ῥεμβάζει
 εἰς ἀποκριθῆ· τὸσον καλῆτερον ὅπου δὲν θὰ βλέ-
 πῃ· ἄς ἀφροσύνας οὔτε τὰ θάσανα τῆς ἀθρω-
 τῆς. Εἰπήτε εἰς ἓνα τῶν ἀνοήτων τῆς Βερσαλ-
 ζῆ· Φοντάνζος ῥεμβάζει . . . καὶ θέλει κραυγάζει
 ἡλικία! ὅπου δὲν θὰ γελᾷ διὰ τὰ γελοῖα ἢ τὰ
 τῆς αὐλῆς. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀνόητοι πλειονο-

ψοῦν κατὰ γενικὴν ἰδέαν εἶμαι κατηγορητέος· ἐπειδὴ
 ὁμως αἱ ἀφροσύνας καὶ τὰ θάσανα τῆς ἀθρωπότητος
 ὑπερτεροῦν πολὺ πλείτερον τοὺς ἀνοήτους, παρηγο-
 ροῦμαι καὶ ἐγὼ καὶ ῥεμβάζω.
 Διὰ νὰ σὰς διηγηθῶ τὰς φαντασίας, τὰς ἰδιοτρο-
 πίας τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ Μαρκεζίου, θέλω ἐκταθῆ
 πολὺ. Καὶ ἐπειτα δὲν εἶναι γνωσταὶ εἰς ὄλον τὸν κό-
 σμον ; ἄς περιορισθῶμεν λοιπόν εἰς τὴν σπουδαιότεραν
 ἀληθῶς πρᾶξιν τῆς ζωῆς του.
 Ὁ Φοντάνζος ἐνυμφεῦθη τὴν κυρίαν Βέθαν Σεμαν-
 σῶνος τὴν ἐπτεράν μιᾶς τρίτης, καὶ τὴν πρώϊαν τῆς
 τετάρτης, ἀφοῦ διήλθεν ὄλην τὴν νύκτα καθήμενος
 ἐπὶ τοῦ θρονίου τοῦ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γερμανίαν.
 — Καὶ πῶς ὁ Κ. Φοντάνζος ν' ἀναχωρῆσῃ τὸσον
 ταχέως.
 — Διότι ὁ γάμος τῷ ἐφάνετο ὀχληρὸς, καὶ διότι ἡ
 Κυρία Σεμανσῶνος δὲν τὸν εὐφρέσκει διόλου.
 — Καὶ διὰ τὴν Κυρία Σεμανσῶνος νὰ μὴ τὸν εὐα-
 ρεστῆ διόλου ;
 — Μὰ τὴν πίστην του ! δὲν ἤξεύρει.
 — Τὴν λέγουν ὠραίαν . . .
 — Τιμίως σὰς λέγω, ὅτι δὲν ἔκαμε οὐδεμίαν πα-
 ρατήρησιν εἰς τοῦτο. Ἄσχετος λοιπόν αὐτὸ τὸ
 προσώπειον, ἐπανελάθει ὁ Μαρκεζίος.
 — Ἄ ! καὶ τὰ ἴδια κοπιᾶζετε . . . Μάθετε κύ-
 ριε ὅτι ἀδίκως χάνετε τοὺς λόγους σας. Δὲν θέλω
 συγκατανεύσει ποτέ.
 Ὁ ὄρμος ὄυτος ἀυναρτήτων ἐρετχελιῶν κατε-
 πλήρωσε τὸν Φοντάνζον. Τὸ ἀληθές ὁμως εἶναι ὅτι
 οὔτος ἐγνώριζε ποῦ καλὰ τί ἔκαμε.
 — Εἶναι ἐξῶρας εἶπεν ἡ προσωπίς, καιρὸς νὰ ἀνα-
 χωρήσῃτε.
 — Ἀπὸ τώρα ! ὑπέλαθεν ὁ Φοντάνζος.
 — Ἦως ἀπὸ τώρα ! ἀρκετὸ διήρκεσεν ἡ ἐπισκε-
 ψίς σας.
 — Καὶ μολαταῦτα ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἐπιθυ-
 μίαν νὰ σὰς ἀφήσω.
 — Γίνεσθε καὶ κόλαξ κύριε ; μόνον αὐτὸ τὸ ἐ-
 λάττωμα σὰς ἔλειπε καὶ ἰδοὺ τὸ ἀπηλαύσατε !
 — Εἶμαι εἰλικρινὴς Κυρία.
 — Ἄ ! πρὸς θεοῦ ! ὀνομάζετέ με κυρίαν. Λοιπόν
 δὲν φεύγετε ; ἐκραύγασεν ἡ προσωπίς βλέπουσα τὸν
 Φοντάνζον μὴ κινούμενον. Σὰς ἐπαναλαμβάνω· εἶναι
 καιρὸς.
 — Τί βλέπτει !
 — Θίλου εἰπεῖ ὅτι ἔμεινα κατ' ἰδιοτροπίαν.
 — Ἄλλ' ἐγὼ, κύριε, δύναμαι νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι σὰς
 ἐκρίτησα ἀπὸ ἰδιοτροπίαν ; ἐμπρός ! φύγετε.
 — Καμμίαν ὦραν ἀκόμη ; ὑπέλαθεν μεθ' ἑκουτι-
 κῆς φωνῆς ὁ Μαρκεζίος.
 — Μῆτε μίαν στιγμὴν . . . Μάθετε κύριε, ὅτι ἡ
 ἐλευθερία μου εἶναι ἀπηγορευμένος καρπός.
 — Κάμετε πολὺ καλά.
 — Τί ἄνθρωπος ! . . . Ἀκόμη ἄπαξ μάθετε κύριε
 ὅτι εἰς ἐπίτροπος τὸν ὅποιον ἔχω μὲ εἶναι ἀνυπόφορος.
 — Ἐχω δυστυχῶς τοιοῦτον ἓνα θεῖον !
 — Καὶ θὰ εἶναι βέβαια Ἄργος πολυόμματος . . .